

CUPRINS

Capitolul 1. În exil.....	7
Capitolul 2. Vane	16
Capitolul 3. Bull Cove.....	25
Capitolul 4. Caverna sepulcrală	43
Capitolul 5. Cranii și crinoline	57
Capitolul 6. Ochi de ambră.....	71
Capitolul 7. Sosirea înghețului.....	79
Capitolul 8. Un personaj pătat.....	93
Capitolul 9. Mărturisirea.....	102
Capitolul 10. Peștera	109
Capitolul 11. Potcoava.....	120
Capitolul 12. Timpul stă în loc	127
Capitolul 13. O fotografie falsă	136
Capitolul 14. Înmormântarea	146
Capitolul 15. Minciunile și copacul.....	157
Capitolul 16. Un spirit mânios	173
Capitolul 17. Un pistol care omoară fantome	179
Capitolul 18. O ceartă între frați.....	193
Capitolul 19. Pretendenții.....	201
Capitolul 20. Un chip în lemn.....	216
Capitolul 21. Combustie spontană	228
Capitolul 22. Delta din crăpătură	240
Capitolul 23. Infiltrarea.....	250
Capitolul 24. Reverberații.....	262
Capitolul 25. Călare pe monstru	265

Capitolul 26. Dinți.....	273
Capitolul 27. O tăcere ca un cuțit.....	284
Capitolul 28. Ochi cețoși și piele înfiorată.....	291
Capitolul 29. Myrtle.....	306
Capitolul 30. O moarte în miniatură.....	316
Capitolul 31. Winterbourne.....	326
Capitolul 32. O exorcizare.....	337
Capitolul 33. Explozibilul și scântea.....	344
Capitolul 34. Văduva.....	358
Capitolul 35. Supraviețuirea și cel mai puternic.....	370
Capitolul 36. Evoluția.....	384
<i>Mulțumiri</i>	395

FRANCES HARDINGE

COPACUL MINCIUNILOR

Traducere din limba engleză
de Ioana Văcărescu

POLIROM
2017

Când s-au întors în casă, doctorul a fost întâmpinat călduros și condus la Myrtle. Faith s-a strecurat pe scări, chinută de neputință. Lângă ușa camerei ei era așezat discret un vas cu capac, în care a găsit un șoarece mort. Nu încăpea îndoială că doamna Vellet era dispusă să-i procure rozătoare moarte, dar prefera să nu vorbească despre asta.

Faith l-a luat în cameră. S-a mai liniștit privind cum șarpele ieșea din cușcă unduindu-se. Fălcile i s-au căscat cu grație, cuprinzând cu totul dumaticatul acela blănos. Șoarecele s-a făcut nevăzut în trupul lucios al șarpelui, iar Faith a lăsat reptila să i se urce pe braț și apoi pe gât.

Chiar în clipa aceea, a auzit un zgomot pe palier. Cineva apăsa cu mare grijă, pe ascuns, o clanță. Și pentru că de curând apăsase și ea aceeași clanță, Faith a recunoscut scârțâitul ușor. Era ușa de la dormitorul tatălui ei.

Faith a țâșnit din încăpere, oprindu-se brusc pe palier. Șarpele s-a încolăcit, deranjat de mișcarea bruscă.

Paul Clay stătea în cadrul ușii de la dormitorul pastorului.
— Ce cauți aici?

Paul o privea înmărmurit, cu ochii fixați asupra șarpelui încolăcit la gâtul ei.

— Am fost provocat... a început el, îndepărtându-se de ușă.

— Hoțule! a șuierat Faith. Ce-ai furat?

— Nimic! a răspuns el, coborând privirea spre foarfeca pe care o ținea în mână. M-au provocat să aduc niște păr. Dar n-am vrut să deschid coșciugul și pe urmă doctorul Jacklers l-a luat pentru investigație. M-am gândit că poate găsesc un smoc de păr în camera lui...

— Cum îndrăznești?!

Faith era atât de furioasă, încât nu s-ar fi mirat dacă din umeri i-ar fi crescut brusc niște aripi uriașe, negre. O șuviță de păr era darul cel mai intim, simbolul cel mai personal. Nimeni

în afara persoanelor celor mai dragi nu ar fi trebuit să aibă un asemenea lucru de preț – cu siguranță nu orice intrus curios, înarmat cu o foarfecă.

— E mort și neîngropat. Nu e destul? Trebuie să-l și tăiați în bucățele?

Paul a tresărit și s-a uitat spre scări cu o expresie alarmată. Abia atunci, Faith și-a dat seama că se auzeau niște pași ce urcau. În clipa în care persoana aceea avea să-l vadă, Paul avea să fie prins ca intrus în camerele familiei. Un singur țipăt al lui Faith i-ar fi pecetluit soarta, iar lui Faith i-ar fi dovedit nevinovăția.

Dar fata n-a țipat. În schimb, s-a trezit că-l apucă pe Paul de mânecă și-l trage, cu mare viteză, de-a lungul palierului, până în camera ei. Tânărul a scos o exclamație înăbușită când și-a dat seama că se aflau în dormitorul ei, însă Faith nu l-a lăsat să scoată vreo vorbă, târându-l prin cea de-a doua ușă, spre grădina de pe acoperiș.

S-a lăsat repede în jos, pe micuțul taburet din lemn.

— Lasă-te în jos, a șuierat ea, altfel te pot vedea cei de jos!

Paul s-a supus, așezându-se lângă zidul din partea opusă a grădinii și privind-o uluit și îngrijorat.

Ce făcuse? Faith era acum singură cu un bărbat străin. Nu cu un doctor, nu cu o rudă sau vreun prieten apropiat familiei. I se spusese la nesfârșit că o femeie era una cu reputația ei. Era un lucru teribil de fragil, ce putea fi distrus prin simpla apropiere de altcineva. Pe palier fusese cuprinsă de un vârtej de putere și mânie. Aici, se simțea dintr-odată extrem de fragilă.

Și-a dat seama că stătea cu spatele lipit de spalier, ca și cum reputația ei încă mai putea fi salvată, dacă se ținea la cea mai mare distanță cu putință. În ochii lui Paul a citit aceeași uluire crescândă. Băiatul se lipise de zidul opus.

— De ce m-ai adus aici? a întrebat-o el în șoaptă.

— Tu de ce m-ai lăsat să te aduc? a ripostat ea.

S-a lăsat o tăcere lungă. Nici unul dintre ei nu avea răspunsuri.

Faith era dureros de conștientă de faptul că Paul nu era în aceeași tabără cu ea. Păreau războinici din triburi inamice.

Și cu toate astea, se aflau acolo împreună.

— Cine te-a provocat? a întrebat Faith în cele din urmă, pe un ton agresiv.

— Niște prieteni, i-a răspuns Paul vag, dar Faith începuse să învețe să vadă dincolo de asta. Lumea spune că spiritul tatălui tău bântuie...

— Cine? Cine spune asta?

— Toți, toată lumea de pe insulă.

Toată lumea de pe insulă.

Minciuna lui Faith se răspândise mai repede decât ar fi putut ea să viseze.

— Știau c-am ajutat la poziționarea corpului pentru fotografie, a continuat Paul, dar au pus pariu că n-aveam să mă întorc și să-l ating din nou, pentru că fantoma lui bântuie prin preajmă, urmărind tot. Părul trebuia să fie dovada.

— Și florile ce-ar fi trebuit să dovedească? l-a întrebat Faith, amintindu-și buchetele de flori abandonate în solariu.

Paul și-a privit o clipă mâinile, studiindu-le temeinic, iar lui Faith i s-a părut că era stânjenit.

— Le-a trimis tata. S-a gândit că v-ar fi de folos... să improspătați aerul din casă.

Era un gest aproape rezonabil, a trebuit să recunoască Faith. Însă tot însemna că-i trimisese flori unei văduve, iar florile roz și galbene nu păreau a fi cel mai potrivit buchet funerar. Se întreba dacă soția lui Clay e o femeie geloasă din fire.

— N-am văzut-o pe mama ta la înmormântare, a rostit cu asprime, urmându-și gândul.

— Păi n-a mai mers la înmormântări după ce-a avut loc a ei, a răspuns Paul fără afectare.

Faith nu a știut ce să-i răspundă, nu i-a venit în gând nimic consolator sau amabil. Orice-ar fi spus ar fi sunat fals și nepotrivit. Ei doi trecuseră de momentul în care își puteau spune asemenea lucruri. Așa că a tăcut.

— Ce căuta doctorul aici? a întrebat-o Paul.

— El e medicul legist. A venit să investigheze moartea tatălui meu.

Paul nu și-a mai ascuns interesul.

— Și i-ai spus ce-ai încercat să-mi spui mie? I-ai spus că tu crezi că cineva l-a ucis...

— Te referi cumva la fanteziile și la fantezmele mele? i-a întors-o Faith. Roadele imaginației mele înfierbântate, apărute din cauză că am citit prea multe romane?

— Deci i-ai spus!

Paul a făcut ochii mari, iar fata nu-și dădea seama dacă era impresionat sau pur și simplu nu-i venea să creadă.

— Deci tu crezi.

— Iar tu nu crezi, i-a răspuns Faith cu amărăciune.

— Nimeni nu l-a plăcut, dar asta nu era un motiv să-l omoare, i-a răspuns Paul mijind ochii. Aproape că l-a ologit pe prietenul meu și s-a purtat cu nasul pe sus cu toată lumea, ca pe urmă să se dovedească a fi ditamai mincinosul și prefăcutul. Dar nu poți omori un om numai din cauza asta.

Faith a scrâșnit din dinți auzind cum era descris tatăl ei, dar era încă prea preocupată de explicația pe care doctorul refuzase s-o audă. Nu putea s-o păstreze doar pentru ea. Simțea o plăcere periculoasă atunci când vorbea despre asta, chiar și cu dușmanul ei. Asta o făcea pe Faith să își dea seama că până atunci trăise ca o prizonieră în propria minte. Prizonieră în casa aceea. Prizonieră în familia Sunderly.

— Ei bine, cineva tot a avut un motiv ca să-l ucidă, s-a răstit ea. Cu o dimineață înainte să moară, a primit o scrisoare anonimă, care l-a supărat groaznic. N-a vrut să vorbească

despre ea. A ars-o. Apoi la miezul nopții a ieșit afară, să bântuie prin întuneric. Cred că s-a dus să se întâlnească cu cineva. Cred că era ceva în scrisoare care l-a forțat s-o facă. Pistolul lui lipsește. Nu s-a împușcat singur, așa că dacă l-a luat cu el, a fost ca să se apere.

— Dar dacă l-a atacat cineva, de ce n-a tras în persoana aia? a întrebat-o Paul, având zugrăvită pe figură expresia rece, nemi-loasă și plină de curiozitate pe care o avusese atunci când îl văzuse ea pentru prima oară.

— Nu știu, a recunoscut Faith ezitând. Dar avea răni și pe ceafă, nu numai în față. Cred c-a fost lovit din spate.

— A auzit cineva în noaptea aia o trăsură sau un cal venind pe-aici? a întrebat-o Paul gânditor.

— Nu, i-a răspuns Faith, căzând și ea pe gânduri. Dar e adevărat că în noaptea aia vântul a bățut foarte tare, asurzitor.

— Și probabil că atacatorii s-au oprit mai departe și pe urmă au luat-o pe jos. Sau poate au venit cu barca ori au mers pe jos tot drumul. Casa voastră e la câteva mile de orice așezare. Oricine ar fi venit până aici ar fi lipsit de-acasă o oră sau două în toiul nopții. Asta dacă nu erau deja în casă, bineînțeles.

Faith a încuviințat încet din cap, analizându-i ideile. Cel mai mult o surprindea faptul că băiatul îi răspundea ca și cum presupunerile ei nu ar fi fost cu totul și cu totul absurde. Pentru o clipă, și-a dorit să nu-l fi urât pe Paul Clay.

Următoarele ei cuvinte au surprins-o la fel de mult ca și pe băiat.

— Vreau să mă ajuți, a spus ea.

— Să te ajut? a pufnit Paul aproape izbucnind în râs. De ce aș face-o?

— Nu putem să plecăm de pe insulă până când nu e îngropat tata, i-a explicat ea cu răceală. Între timp, tatăl tău îi trimite mamei flori. Cu cât stăm mai mult, cu atâta o să se apropie unul de altul. Ți-ar plăcea să-ți devin soră?

Paul i-a aruncat o privire furioasă, iar Faith s-a gândit un moment că băiatul avea să țâșnească în picioare și să plece.

— Aș prefera să fiu jupuit de viu, i-a răspuns el.

— Atunci ajută-mă să-l gășesc pe ucigașul tatălui meu și pe urmă ai să scapi de mine pentru totdeauna. Tu cunoști insula. Poți să stai de vorbă cu oamenii. Poți să afli dacă cineva a lipsit de-acasă în noaptea aia fără un motiv întemeiat. Poți să mergi pe oriunde ai chef...

— Dar am de învățat! a protestat Paul. Am de lucru, trebuie să-l ajut pe tata...

— Pe tine nu te închide nimeni în camera ta, cu catehismul, nu vrea nimeni să știe unde te afli în absolut orice clipă, a insistat Faith. Tu poți să mergi singur la plimbare și poți să stai de vorbă cu oamenii pe care îi întâlnești pe stradă. Nu-i același lucru.

Expresia lui Paul era enervant de greu de citit. Băiatul e precum aparatul de fotografiat al tatălui său, s-a gândit ea. Clipea rar și înregistra orice detaliu, fără milă.

— Și eu ce câștig din asta? a întrebat el după o pauză lungă.

Faith a ezitat, apoi și-a scos încet medalionul. Înăuntru era încolăcită o șuviță din părul castaniu închis al tatălui ei, tăiată în timpul priveghiului. O durea sufletul să umble la ea, dar avea nevoie de un aliat.

— Ce vor zice „prieteni” tăi dacă te întorci fără o șuviță de păr de la tatăl meu? Au să te tachineze? Au să-ți spună că ești un laș?

Paul s-a înroșit, iar ea și-a dat seama că atinsese o coardă sensibilă. A scos ușor șuvița din medalion și a despărțit-o în două mai mici. Pe una dintre ele a așezat-o înapoi în medalion, iar pe cealaltă a apucat-o ușor cu două degete.

— Vino s-o iei, a rostit ea.

Paul s-a uitat la șuvița de păr, apoi la Faith, neputându-se hotărî. Între ei se afla în continuare distanța aceea sacră, inviolabilă.